

אין דבר העומד בפני הרצון

ירדנה עובדיה הוכיחה שהכל אפשרי אם רק מאמינים: היא החלה את דרכה כקופאית בדימונה והיום היא אחת מנשות העסקים הישראליות המוכרות והמצליחות בעולם. הבת, אירית עובדיה, שמסייעת לה בעסקים לקחה את הפילוסופיה המשפחתית ופיתחה שיטה להרזייה שמבוססת על כוח הרצון ושינוי תודעתו. "הגעתי למשקל תלת־ספרתי והחלטתי שאני חייבת לטפל בתאווה שלי לאוכל. הורדתי 43 קילו והיום אני רוצה לעזור לאחרים מהניסיון שלי". אז עכשיו היא מעלה סדרה ביחד עם ציפי רומנו, שבה השתיים מלמדות איך שינוי התודעה יכול לעזור אפילו בשיפוץ הבית

סמדר שיר, צילום: דנה קופל

היריון היא עברה עד שהגיעה לחדר לידה", מספרת הבכורה מבין חמשת ילדיהם של ירדנה ויוסי עובדיה, שנולדה בדימונה, שאותה היא מגדירה כמקום הכי יפה בעולם. "כסף לא יכול לסנוור את עיניי, מפני שגדלתי בלי כסף, במשפחה קשת יום, שהיו בה כמיות אינסופיות של חום ואהבה. אבא עבד במפעלי ים המלח ואמא עבדה כקופאית בשקם וגם בסופרמרקט של אחיה בשכונה ד' בבאר־שבע. ראיתי אותה קמה בחמש בבוקר וחזרת הביתה בעשר בלילה, ובתור האחות הגדולה הפכתי לאמא קטנה. למדתי לבשל ולנקות, הבית היה מתוקתק, ולא הרגשתי שאני מקריבה משהו, להפך, התגאיתי בעובדה שאני לא פרויטית. שגם אני תורמת לפרנסת המשפחה".

סיפוריה של האם, ירדנה עובדיה, הוא אחד מסיפורי הסינדרלה הגדולים של ישראל. סיפור שנרמה כאילו נלקח מסרט הוליוודי. האישה שנולדה במרוקו, גדלה בדימונה ועבדה כקופאית נחשבת כיום לאחת מנשות העסקים הישראליות המוכרות והמצליחות בעולם. את הונה עשתה בעיקר מעסקים באפריקה, שהחלו בציי רוף מקרים נדיה, והפכו אותה לבעלת קשרים בארמון המלוכה במרוקו ובמסדרונות השלטון בגינאה המשוונית. כיום לעובדיה עסקים ענפים באפריקה, ביניהם בתי חולים.

אבל ההתחלה הייתה קשה. כשאירית בת 17 עקרה המשפחה לעיר הגדולה פתח־תקווה, ולא ליקקה רבש. "בדימונה גרנו בוילה, בפתח־תקווה הצטופפנו בדירה שכורה, ועם הזמן נדרנו בין 26 דירות. אני זוכרת שאמרתי 'לחלואי סוסף־סוף יהיה לנו בית משלנו'. לקראת סוף התיכון התחלתי לכתוב במקומון של פתח־תקווה, חלמתי על קריירה של עיתונאית, אבל גם במהלך השירות הצבאי, בקריה, הייתי חייבת להיות נוכחת בבית מפני שאמא טסה שוב ושוב למרוקו, שבה היא התחילה את עסקיה הבינלאומיים. היא מכרה שם ציוד רפואי ולא היו לה הצלחות גדולות, האתגר היה לשרוד ולשלם את השכירות, והיא לא התייאשה. היא הייתה שבויעים בבית ושבויעים שם, וידעתי כמה קשה לה לעשות איתנו את השבת".

אני אקים לך בית חולים

באחד מביקוריה של ירדנה עובדיה ברבאט הגיעה לאוזניה השמועה שנשיא גינאה המשוונית מבקר בה. "סיפרו לה שזו מדינה קטנה ועשירה במרכז אפריקה, והזוהירו אותה שאין סיכוי שהיא תפגוש את הוד מעלתו, אבל אמא שלי לא מכירה את המילה 'לא'. כשסוגרים בפניה את הדלת היא נכנסת דרך החלון. במשך שישה ימים היא עמדה בפתח בית המלון שבו התאכסן הנשיא עד שהשומרים ריחמו עליה והכניסו אותה לדיקה. רק אז היא נזכרה שאין לה מה למכור לו. כשסיפרה לנשיא שהיא

אירית עובדיה, בתה הבכורה של אשת העסקים הבינלאומית ירדנה עובדיה, הייתה רווקה בת 32 שלא מצאה את אושרה. לכאורה היה לה הכל, היא עבדה במשרה בכירה לצד אמא, כסף לא היווה בעיה, נגרים יפים עזרו לה להסוות את עורפי המשקל שנשאה מאז ילדותה, אבל בתוך תוכה קיננה הריקנות. "אז עוד לא ידעתי להתפלל", היא מספרת, "ולכן ביקשתי מאלוהים, מהטבע ומהיקום שישלחו אליי מצווה גדולה. משהו שיעניק לי תחושה של שליחות".

ימים ספורים לאחר מכן הציע ידיד של עובדיה להכיר לה את אחד מחבריו ועובדיה סירבה. "זה שהייתי שמנה עירערה את כל הביטחון העצמי שלי", היא מסבירה, "אבל זה שפנה אליי הסיף שלא מדובר בבחור רגיל, אלא באלמן טרי שמגדל ילד בן חמש. באותו הרגע נזכרתי בבקשה שלי מהיקום וידעתי שהגבר הזה יהיה בעלי".

איך ניחשת?

"מאז ומתמיד האמנתי שאין מקריות בעולם, שהחיים מזמנים לנו את מה שאנחנו מתפללים לו, אבל עדיין לא ידעתי לקשר בין האמונה הזאת לבין כוחו של תת־המודע. הגעתי לאירוע חברתי שבו נכח הבחור, שקוראים לו אילן בוטבול והוא נגר במקצועו, ולא התאהבתי בו ממבט ראשון, אבל הזכרתי לעצמי שהוא יהיה בעלי. גם נזכרתי בסבתא שלי שתמיד אמרה לי 'אני מאחלת לך גבר פשוט שאף פעם לא יגרום לך לשכב לישון עם דמעה בזווית העין', ואילן בדיוק כזה. כששאלתי אותו מתי אפגוש את בנו, הוא הצביע על ילד עצוב שישב בפניה. נשאתי את העיניים לשמיים והודיתי לכורא עולם ששמע את תפילותיי. נשבעתי לעשות הכל כדי שהילד הזה יהיה מאושר". הילד הזה, שחף שמו, כיום בן 22, חייל משוחרר המטייל בדרום אמריקה, ועובדיה־בוטבול (48) מונה אותו בתור הבכור בששת ילדיה.

אני מדימונה, כסף לא מסנוור אותי

בביתה, שבפתח־תקווה, היא מעמידה על האש סיר מרק לחמישה פיות רעבים שיחזרו ממוסדות החינוך הדתיים: הראל (15) אליאר (13) דניאל (12) והתאומות בנות השבע, אורל וירדנה, כשם אמא. "אנחנו, המרוקאים, מאמינים שזו סגולה למזל והבטחתי לאמא שאחת מהתאומות תישא את שמה", היא מחייכת, "ואכן, ירדנה נראית כמו העתק של אמא, וגם היא נחושה, כשהיא רוצה משהו אין מה שיעמוד בדרכה".

כמו אמא שלך?

"כמוכן. אמא שלי היא הבנאדם הכי חרוץ שאני מכירה, בכל

מישראל, הוא אמר 'שמעתי שבישראל יש רפואה טובה, אני שואף להביא רפואה לבני עמי', ואז אמא, שעסקה בתחום המכשור הרפואי, קפצה ואמרה: 'בשביל זה באתי, אני אקים לך בית חולים'. הביקור הראשון שלה בגינאה המשוונית היה מזעזע. היא הגיעה למקום בלי חשמל ומים חמים, ירדה לנהר כדי למלא מים למקלחת וישנה בחדר עם עכברים, אבל היא הצליחה לקדם את הפרויקט בראש שקט, בידיעה שאני אחראית על הבית והילדים".

כשאמה החלה להצליח, שתיים מבנותיה, אירית ואורטל, פתחו בפתח־תקווה משרד שבו ניהלו את הרכש הרפואי. "עד היום אני עובדת עבור אמא, שבימים אלו מקימה שני בתי חולים באפריקה, אבל במקביל לעבודה איתה, חיפשתי את הייעוד שלי".

עובדיה רק לא חשבה שאל הייעוד תגיע רווקה דרך טרגדיה משפחתית. לפני 11 שנים נפטר דוד שלה, אח של אמא: "הוא היה בן 52 ונפטר מדום לב. זו הייתה הפגישה הראשונה שלי עם מוות והיה לי קשה מאוד להתאושש מהשבר. עבורי, זה היה סימן לכך שעליי לחשב מסלול מחדש והחלטתי לטפל בתאווה הגדולה שלי לאוכל, שהובילה אותי למשקל תלת־ספרתי של 110 ק"ג. בחרתי בלימודי רפואה משלימה ברידמן, אמא שיחררה אותי מה עבודה ליומיים בשבוע, בעלי תמך בי וכך למדתי במשך ארבע שנים. סיימתי כסטודנטית מצטיינת, עם ממוצע 98, ולא האמנתי שאני, שתמיד הייתי התלמידה הכי חלשה בכיתה, הצלחתי להביא את עצמי למקום כזה. כיום אני יודעת שעשיתי את זה רק בזכות התודעה. פיתחתי שיטה משלי להרזייה וזכותה השלתי 43 ק"ג ובראתי את עצמי מחדש".

אני במתח. כולי אוזן. מה הסוד?

"אני לא מאמינה בריאטות, מפני שבמקרה הטוב התוצאה היא ירידה זמנית. השיטה שלי נקראת טרנספורמציה חיובית והיא לא מיועדת רק לה רזיה, היא דרך חיים. אחרי שהקילוגרמים נשרו ממני ללא מאבק הפכתי למאמנת לשינוי תודעתו. פתחתי סדנאות תזונה, שעברו מפה לאוזן, המשכתי בלימודי אירידיוולוגיה, נטורופתיה, פסיכוסומטיקה של הגוף והנפש ושיטיפה אנרגטית, ושיכללתי את המוטו שלי לחיים".

מה המוטו?

"אם אדם קם בבוקר, מציג לעצמו את השאלה 'האם אני מאושר?' ולא בטוח בתשובה, זה סימן שעליו לחשב מסלול מחדש. זה אפשרי. יש אנשים שמצליחים לעשות את השינוי בכוחות עצמם ויש רבים שנעזרים בקואצ'רית, כמוני. הטיפ הכי חשוב לחיים הוא לערוך הבחנה בין מה שנמצא בשליטתך לבין דברים שאינך יכול לשלוט בהם. הטיפ הנוסף הוא להבריל בין סיפור לבין עובדה כדי שתתחיל לחיות את העובדות ולא את הסיפורים שאתה מספר לעצמך".

אל תדברי בשמיים. יש לך דוגמה מעשית?

"בבקשה. מינוס בנכנ זה סיפור או עובדה?"

עובדה!

"לא, טעות, זה סיפור. אתה זה שיצרת את המינוס ואתה זה שיכול לסגור אותו אם תעבוד ותחסוך ותכלכל את ההוצאות שלך בחוכמה. בדרך הזאת צריך לבדוק כל דבר שקורה בחיינו ולהרחיק ממנו את הפרשנויות המטעות. אנחנו לא יכולים לשלוט במוות, כולנו נמות בסופו של דבר, אבל אני יכול לה לשלוט בשמחה שלי. לא העושר הופך אותנו למאושרים, אלא מערכות היחסים שאנחנו בונים עם עצמנו ועם המשפחה והסביבה. זה בידינו. והצעד הראשון לקראת האושר יקרה כשנוציא מהיד את האייפון שמטמס אותנו ונכוון את המבט לעבר המטרה", אומרת מי שמעבירה בימים אלו את המוטו שלה גם למסר, במסגרת סדרת הרשת החדשה "אפטר", שבה היא מלווה את אשת העסקים ציפי רומנו במהלך שיפוץ ביתה כאשר ארכיטקטית מש־תלטת הקירות החיצוניים, ואילו עובדיה אחראית לשיפוצים הפנימיים. "ציפי כבר הודיעה שעד סוף הסדרה היא רוצה להיות עשרה ק"ג פחות", אומרת עובדיה, "ואתן לה את הכלים לכך".

עובדיה
במשקל
השיא, וכיום
מינוס
43 ק"ג

סיפור סינדרלה:
האם ירדנה עובדיה